

Melankoli

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 12 Eylül 2017

Zamansız bir yolculuk planlıyorum aslında plansız bir var oluş çizelgesi.

Öncelikle boyutlarımı belirlemeliyim ve iştiğal ettiğim sessizliğin meşru müdafaası iken şu yazdıklarım.

Kamburumdan utanmam ya da meftun yürekten ya da araya aklar düşen saçımdan ya da... çoğaltabilirim şıkları sonra da oturur çapraz bulmaca çözerim.

Hâkim olduğum değil de hâkimiyetimin sorgulandığı bir zaman dilimi ve ben rötuşladıkça yüzümdeki çizgileri, bollaşan eteğimin diz boyunu da uzatırım sanki boyum uzayacakmışçasına çalım attığım hayatın o inanılmaz salınımında, bir sarsıntı yaratan içimin kırık faylarında tökezleyen o küçük kız çocuğu ve kullanmaktan haz etmediğim göz farımı da ilişitiririm bir satırı pembeye boyama isteğine dirsek çevirmediğim.

Zamansız ölümlerin şeceresini tutuyorum madem... varsın bir ölüyü daha uğurlayayım aklımın satır arasına üç beş dize de şiir ektiğim gösterişli kaleminde şairin ben hem dumura uğrayıp hem de sükutun peşine düşmüşken.

Şairlerin ördüğü peri masallarında, çift dikiş okuyan öğrenciler gibiyim yolum ne zaman sana düşse. Sanırım gözlerimi alamadığım hayatın ikramlarından birisin belli ki pekişen insan sevgim yine buhar olup uçacak ıssızlığında sonra da ıssızlığımın isiyile ben yine geceye iz düşeceğim: bazen matemın kıyısında bazense mahreme saygı göstermeyi unutanlara nazire eden bir beyit ile yolum kesişip aklımın pazarında tezgâha düşen aryaların da inkârında bir nota kadar değerim yok iken oysaki notalarla da rotalarla da aram hep iyi oldu hele ki muhafız alayı o pekişen sevgi cumhuriyetim yok mu?

Akla zarar. Bir sev bir de düş peşine insanların: hayır ne aşka dair ne de yoksunluğumu dillere düşürüp de bir celbe yelken açmışken: altı üstü sevilme ihtiyacı güden bir fani.

Bizim oralarda, demek istediğim hiçbir beyanım da yok zira ne bizim oralardan geçer yolum ne de sizin oralardan sanırım aidiyet duygumun pek de gelişmediğini takdir etmesini beklediğim fanilerden biri olmanı umut edip yine de... sanırım devamını getirme lüksüm yok hayallerimin ne de olsa tehir etmekle iştiğalim belli ki korkularım su üstüne çıkmadan ben bir an evvel boğulmalıyım yine de yaşama isteğime rest çekemeyip bir solukta düştü yolum şu beyaz boşluğa.

Bir ırgat gibi belki de bir mevta özentisi yine bedenimden sıkıldığım ve ruhani gelişimimi tamamlama becerisine de nail olamadığım.

Burçların özentisi bir toplumuz madem, bu demek değil ki yüreğimin yıldız haritasını çıkarıp da kendimi çengelleyeceğim şu kırıp yıldızlara. Şair nasıl isyan etmişse, kırıp yıldızları ben de kırıp gözlerimi uyumaktan men ediyorum bedenimi hele ki varlığımın ufkunda uyurgezer bir eda ile dolanıp da adımdan bile hicap ettiğim ya da üstünkörü geçiştirip adsızlığımıza kulp takip beni soyadıyla çağırınlar.

Sanki fabrika üretimi bir tenekeyim de vurup vurup tekmelerini konuşturuyorlar ya da kayıtsızlıkları ile kayda alıyorlar bendeki mutsuzluğu sonra da tav olduğum bu huzursuzluğu istila eden kelimelerin baskısından kurtulmak adına iç sesimin boğazına sarılıyorum umarım bir gün ayılırim da dönerim gerçek dünyaya ya da bir gün tamamen durur da beyin fonksiyonlarım sadece acılarım ile hemhal olup kendi sessizliğimde ses olurum Tanrı'ya.

Boykot edilesi bir varlık mıyım da gösterişli imgeler sağaltıyor hezeyanlarımı ya da bayat ekmek miyim de kurda kuşa yem oluyorum üstelik ihya edilesi bir sevgiyi de çarçur etmelerine engel olamadığım?

Ne anladım bu işten hele ki sevgi bile bol kepçe yüreklerde ikinci plana düşmüşken ve sahte aşkların dökümüne tanık oluyoruz bir o kadar bonkör para babalarının köle sevdalarına.

Aşkların ant içtiği ama ihanetlerin erdem olduğu.

Hangi çekmecede saklı mutluluk ya da tef çalıp oynayan hangi Çingene kadına sormalı çıkmayacak papatya falına kanma ihtimalimi göz önüne alıp da yolduğum çiçeklere mezar olurken çöp kutum?

Geri dönüşüm kutusu gibiyim her gece ya da kirlilerini yıkayan bir çamaşırcı kadın: evet, kendi kirlilerini ya da kirlenmesine müsaade etmediği benliği belli ki sessizliğimin mimarı da bu masumiyet takıntımıdır.

Uzak durun benden...

İyi de kimsenin ses ettiği yok deyip de başım düşüp de dara ben satırlara boca ederken gözyaşlarımı sonra da kurutma kâğıdıyla kuruladığım akıllı bilgisayarımın uyumsuz ev kullanıcısı.

Bak... nasıl bir cinas saklı burada: ev kullanıcısı ne yani ofiste mi çalışmam lazım ev kullanıcısı olmamak için ya da ev kızı/kadını himayesinde midir tüm temizlik ürünleri hele ki haz etmediğim hangi ev işi ise uflaya puflaya düşmüşken yolum mobilyaların tozlu yüzeyine iyi de benim tozumu kim alacak? Başka bir ev kullanıcısı mı yoksa iştiğal ettiklerimi tasdik ettirip de rapor mu almalıyım bakanlıktan?

"Pardon, itiraz ediyorum."

"Neye?"

“Hâkim karşısına çıkmak istiyorum.”

“Neden?”

“Dünlerimi öldürdüm lakin hepsi dokuz canlı çıktı.”

“Ne zaman?”

“Soru sormayı bıraksanız da...”

İç sesim çemkirmeden kovuşturmalıyım önce aklın ikrarını sonra da soyut bir pazar iken yazmaktan ve yaşamaktan muzdarip o sarmal.

Aslında soru sorması gereken benim belki de cevapsızlığıma tamah eden evrenden alacaklı iken. Sahi, insan sevip inanmaktan yorulur mu ya da emekli mi olsam duygularım çıkmışken ayyuka ve dingin ruhumun özleminde ben çatıp kaşlarımı esarettime almışken dingin hüviyetlerin özlemi ile salkım saçak salınan melankolimi de koruyup kollarken?

Belki de huşu içinde ölmenin zamanıdır ya da plansız mutlulukları teyellerken kader ve ben teğet geçtiğim herkese minnet yüklerken.

İzafi satırların idraki belli ki ansız ve yönergesiz beyanlarımın da hücumunda ben tüm tanıları ve tınıları yok sayıp kendi şarkımı çalıp söylerken ve boca ettiğim tüm külliyatımı da miras bırakırken sevdiklerime ama tarafınca sevilmediğim kim ise yine de hakkım helal olsun.